

Der blev fra arbejdsgivergruppen stillet forslag om, at der skulle ydes arbejdsgivernes organisationer en tilsvarende beskyttelse, og efter en del diskussion, hvorunder det fra arbejdergruppens side blev gjort gældende, at arbejdsgivernes organisationer ikke havde den samme brug for en sådan beskyttelse som arbejdernes organisationer, blev det vedtaget at omredigere bestemmelsen således, at den også yder arbejdsgivernes organisationer beskyttelse.

I udkastets *artikel 3* havde bureauet optaget en bestemmelse om, at arbejdere og arbejdsgivere skal nyde passende beskyttelse imod handlinger bestående i uretmæssig tvang over for den frie udøvelse af deres ret til at organisere sig.

Det blev imidlertid over for denne bestemmelse gjort gældende, at det princip, som bestemmelsen indeholdt, allerede havde fundet udtryk i artikel 11 i konvention nr. 87 fra San Francisco-konferencen, og efter at et undervalg af kommissionen bl. a. havde udtalt, at den nævnte artikel 11 var særligt vidt formuleret og intet indeholdt om, hvilken uretmæssig indblanding der skal ydes beskyttelse imod, således at staten ved artikel 11 påtager sig en forpligtelse til at træffe foranstaltninger til at forhindre enhver indblanding uden forskel, vedtoges det helt at udelade pågældende artikel.

*Artikel 4* i bureauets udkast bestemte, at der, hvor det var nødvendigt, skulle træffes passende foranstaltninger for at formå arbejdsgivernes og arbejdernes organisationer til at optage forhandlinger indbyrdes med det formål at regulere arbejdsvilkårene ved kollektivaftaler.

Den indiske regerings repræsentant stillede et ændringsforslag om, at artiklen skulle gøres mere smidig, idet han som begrundelse herfor anførte, at det ville være vanskeligt for et land som Indien at afgøre, i hvilket omfang og i hvilke dele af landet det ville være muligt at etablere forhandlinger om kollektivaftaler. Arbejdsgivergruppen havde sympati for det pågældende ændringsforslag, hvorimod arbejdergruppen modsatte sig det. Spørgsmålet blev henvist til kommissionens arbejdsudvalg, som stillede forslag om en ny formulering af artiklen, hvorved denne blev gjort mindre stram.

Som *artikel 5* i udkastet havde bureauet optaget en bestemmelse om, at der, hvor det var nødvendigt, skulle træffes passende foranstaltninger, for at sikre den i de foregående artikler omhandlede ret til at organisere sig og at forhandle kollektivt.

I betragtning af de ændringer, der var blevet indføjet i artikel 4, vedtog kommissionen at begrænse artiklen til at angå retten til at organisere sig og at indføre den som artikel 3 i konventionens tekst.

*Artikel 6* i bureauets udkast bestemte, at „bestemmelserne i de foregående artikler finder ikke anvendelse på offentlige tjenestemænd, hvis arbejdsvilkår sikrer dem imod indblanding i den frie udøvelse af den ret til at organisere sig, som er defineret ved nærværende konvention“.

Denne artikel gav anledning til en meget indgående og meget langvarig forhandling i kommissionen, og spørgsmålet måtte gentagne gange henvises til behandling i det snævre arbejdsudvalg, som kommissionen havde nedsat. Uoverensstemmelserne refererede sig navnlig til to spørgsmål.

Det første drejede sig om, hvilke offentlige tjenestemænd artiklen skulle omfatte, og hvorvidt en regering skulle være berettiget til at begrænse offentlige tjenestemænds adgang til at være medlemmer af visse organisationer og at forhandle kollektivt. Det blev af den indiske regerings repræsentant og af visse andre regeringsrepræsentanter anført, at i nogle lande havde fagforeningerne mere en politisk karakter end en faglig, og at regeringen derfor måtte være berettiget til at begrænse offentlige funktionærers adgang til direkte